

סיונה בנג'מין

תערוכת כסלו

תרבות
ואמנות
יהודית
עכשווית

**נווה
שכטר**

מדרשת שכטר ע"ד

סיונה בנג'מין - תערוכת כסלו

שירה פרידמן - אוצרת ועורכת הקטלוג
יונית קולב-רזניצקי - מנכ"ל נווה שכטר
הרב רוברטו ארביב - יועץ חינוכי
ששה כצנלסון - מביקת התערוכה והקטלוג
איתמר סאן מרטין - הקמת התערוכה
טלי חג'ג' - מנהלת שיווק
רומינה רייסין - רכזת פיתוח וקשרי חוץ
טליה הלקין - תרגום
דליה טסלר - עריכה לשונית בעברית
סטודיו דוב אברמסון - עיצוב הקטלוג

על השער: למצוא את הבית #41 (יוג'ני), טריפטיכון

2000, גואש על נייר

פתח דבר

תערוכת היחיד של האמנית סיונה בנג'מין נפתחת ב"נווה שכטר" כחלק מאירועי חג החנוכה תשע"ז. תערוכה זו מעלה על נס נשים מקראיות, ביניהן אסתר, וְשְׁתֵי וְאֵף הַשָּׂדֶה לילית. תאריך פתיחת התערוכה אינו מקרי, אלא מתקשר לחגיגה שהיתה נערכת בקהילות ישראל בצפון אפריקה בראש חודש טבת, "ראש חודש הבנות" או "חג הבנות". בחגיגות אלה ציינו את חלקה של יהודית בניצחון המכבים על היוונים, ניצחון שהמחקר המודרני משייך לתקופה שקדמה לימי החשמונאים, אך המסורת מצמידה אותו להם.

אנו ממשיכים לחגוג את חשיבותן של הנשים היהודיות ומפנים את הזרקור לאמנית שיצירותיה מוצגות בתערוכה זו. סיונה בנג'מין היא יהודיה הודית-אמריקנית, החוקרת בין השאר את מקומן של הנשים היהודיות בתרבות העכשווית. ציוריה נדמים למעין גלילור (קליידוסקופ) השופע צורות, סמלים, אתוסים ומיתולוגיות. כשם שכל סיבוב הגליל בגלילור יוצר צורה חדשה, כך כל מבט בעבודתה של סיונה בנג'מין מגלה עולמות נוספים, ססגוניים, מרהיבים, אך גם קשים ונוקבים.

תערוכה זו היא תערוכת היחיד הראשונה של אמנית מחו"ל המוצגת ב"נווה שכטר". אנו רואים אותה כעליית מדרגה, שכן אנו שואפים להציג אמנות ישראלית ובינלאומית הנוגעת בשאלות הזהות העברית/יהודית והישראלית, ועבודותיה של סיונה בנג'מין מבקשות גם הן להבין ולפרש זהות זו.

ברצוני להודות לאוצרת "נווה שכטר", שירה פרידמן על יצירת תערוכות מקוריות ומעוררות מחשבה, התורמות לגיבוש זהותו של המרכז כולו.

יונית קולב-רוניצקי - מנכ"ל "נווה שכטר"

תערוכת כסלו - סיונה בנג'מין

ציוריה של סיונה בנג'מין מעמידים בפני הצופים צופן עשיר, המורכב מרמזים וסמלים שיוצרים זיקה לעולמה הרב-תרבותי והרב-לאומי. בנג'מין מנערת את גיבורות המקרא והמדרש מכל גילוי של רגשות ומציבה בפנינו דמויות היברידיות המתפקדות גם כמגידות-עתידות מטריארכליות. אסתר, וְשֵׁתִי וְלִילִית חמושות במסרים, חושפות את חרדותינו ואת הסכנות המיידיות האורבות לנו.

את פסיפס הסגנונות העשיר המופגן בתערוכה פיתחה בנג'מין מתוך ילדותה בהודו כבת יהודיה בקהילת "בני ישראל" ומתוך התחככות יום יומית עם הדת והתרבות ההינדית, המוסלמית והנוצרית בבומביי של שנות השישים והשבעים למאה העשרים. המאפיינים הסגנוניים ביצירותיה מתכתבים עם כתבי יד פרסיים-הודיים מן המאות השבע עשרה והשמונה עשרה בצבעוניותם שלמעשה שולט בה רק גוון אחד ובתנוחות הגוף האופייניות להם. הצבע הכחול, המזוהה עם האל קרישנה, עובר התקה ושינוי משמעות, והאמנית משתמשת בו לתיאור של נשים ושל עצמה. לדבריה נובעת ההזדהות עם הצבע הכחול מאי-הנחת הקשור לחיפוש הזהות ומתחושת הזרות התמידית גם בבית. צבע הזהב המופיע בכנפיה של וּשְׁתִי מתקשר למסורת האמנות הנוצרית בימי הביניים. נוסף על כך אפשר להבחין באופן העמדת הדמויות במאפיינים הלקוחים מתוך כרזות של סרטי קולנוע מתוצרת בוליווד. בועות הטקסט בסדרת ציורי לילית מאזכרות את אמנות הפופ-ארט. לתוך כל אלה יוצקת בנג'מין תוכן יהודי, מדרשי, עכשווי.

בציורים הנוספים, ואף בסרט האנימציה, מופיעות דמויות נשיות הנתונות בסכנת חיים מיידית. לשם התגברות על הסכנות מעניקה האמנית לכל דמות מעין "גלגל הצלה": מילים מתוך תפילת "שמע ישראל" או איזכור חזותי לדמות ה"יוגיני" - דמות דמיונית של מתרגלת יוגה קיצונית בעלת יכולות על-טבעיות, המגיעה להתעלות רוחנית באמצעות סבל קיצוני.

שירה פרידמן - אוצרת התערוכה

"בית הוא המקום שבו אני נוטה את אוהלי":

על עבודותיה של סיונה בנג'מין

אורי זרח סולטס

עולמה של סיונה בנג'מין הוא עולם על-תרבותי ועל-לאומי. היא גדלה כיהודיה במומבאי (בומביי) שבהודו, בחבל ארץ שהדתות השולטות בו הן ההינדואיזם והאסלאם, על הרגישויות והקונפליקטים האסתטיים הייחודיים לכל אחת מהן - תרבות שעשתה עדיין את דרכה לעבר יחס שוויוני לנשים - והתחנכה בבתי ספר קתוליים זורואסטריים. בשלב מאוחר יותר היגרה בנג'מין למערב התיכון של ארצות הברית ובהמשך עקרה לניו-ג'רזי, וכך חוותה שני אזורים השונים בתכלית זה מזה בארץ שעדיין מתחבטת בשאלות בלתי פתורות בנוגע לדת, למוצא אתני ולמגדר.

אמנותה של בנג'מין מתבססת על מגוון מקורות ולבשת צורות רבות. היא שייכת למסורת של ציורי מיניאטורות הודיים ופקיסטניים, במיוחד אלו שנוצרו בתקופת שלטונם של המוגולים (-1857 1526), אך גם חורגת ממנה. נוסף על כך היא מושפעת ממסורת ציורי המיניאטורות הפרסיים שהיו מקור השראה לאמנות המוגולית, ומן המאפיינים הכלליים יותר של האמנות האסלאמית.

בנג'מין מתחבטת בשאלת הגדרתה של האמנות היהודית: האם הגדרה זו נוגעת לתוכן, לסגנון, או לסמלים מסויימים? האם היא נוגעת לעבודת האמנות עצמה, או לזהותה של האמנית? כמו כן היא בוחנת תמות פמיניסטיות של הכרה ועיוורון בחברות שבהן חייתה בעבר, הנשלטות עדיין על ידי גברים, ובתנועות הפמיניסטיות במערב.

לרבות מן הדמויות בצירייה של בנג'מין יש עור כחול, במיוחד בסידרה הנרחבת שהחלה ליצור בסוף שנות התשעים של המאה העשרים, שכותרתה היא **למצוא את הבית (פרשטה, מילה שמשמעותה "מלאכים" בשפת אורדו)**. האמנית משתמשת כאן בצבע המזוהה כגברי, צבעו של האל ההינדי קרישנה, כדי לצייר דמויות של נשים, ומכריחה בכך את הצופה לעצור ולחשוב מחדש על מה שהיא (או הוא) חשב(ה) שידע(ה) בהקשר זה. זאת ועוד: "לעיתים קרובות אני מתבוננת בעור שלי ורואה שהפך לכחול. זה קורה בדרך כלל במצבים שבהם אנשים משתמשים בסטריאוטיפים כדי לקטלג אנשים אחרים שאינם דומים להם". השימוש בצבע הכחול הוא אפוא בחלקו תגובה - שאפשר אף להגדיר כפמיניסטית - לעיסוק המערבי בנשים מחלקים אחרים של העולם; וכל דמות היא גם סוג של דיוקן עצמי, המתרגם את האישי לשפה אוניברסלית.

Finding Home #57, Passport Photo
2002, gouache on paper, 5 cm

למצוא את הבית #57, תמונת פספורט
2002, גואש על נייר, 5x33 ס"מ

השימוש העשיר בעלי זהב בעבודות מסוימות של בנג'מין מדהדה את עולם הצירים הנוצריים בימי הביניים, וגם את מסורות כתבי היד המאוירים באירופה הנוצרית והיהודית. בנג'מין שואבת השראה גם מפוסטרים של סרטי בוליווד ומספרי הקומיקס של אמאר צ'ירה קטהה (Amar Chira Katha), המוכרים לה מן השנים שבהן חייתה בבומביי, וגם מעבודותיו של אמן הפופ האמריקאי רוי ליכטנשטיין (Roy Lichtenstein), הלוכדות רגעים מספרי קומיקס בצירים גדולי-ממדים.

תהליך מציאת הבית, לצד החיפוש המתמיד אחריו, מקבל ביטוי בעבודה **למצוא את הבית #57: תמונת פספורט** (עמוד 10). כפולת העמודים בדרכונה של האמנית שבה מופיע תצלומה לצד פרטיה האישיים - גובה, צבע שיער ושם האב - ממוסגרת במסגרת דמוית בית סכימטי. המידע המופיע בדרכון מוסתר חלקית על ידי דיוקן מצוייר של האמנית, שגופה נראה בפרופיל. היא פוסעת קדימה, לבושה תלבושת הודית מסורתית שצבעה כחול כהה, ואילו פניה, ידיה וכפות רגליה צבועים בכחול בוהק. היא לובשת מכנסי שרוול וחובשת לראשה כיפה בצבע אדום, כצבעו של הצעיף המתנופף כלפי מעלה כאילו נושבת בו רוח פתאומית. המסגרת הפנימית של העבודה, הצבועה בגוון חום-צהבהב, מעוטרת במוטיבים פרחוניים לצד דמות נשית, הכורעת כמו חתול שמתחבא בין ענפי של עץ (אולי עוד ייצוג של האמנית עצמה). במסגרת החיצונית, הצבועה בגוון כהה יותר, מתנוסס הכיתוב: "שמע ישראל אדוני אלוהינו אדוני אחד".

כל אחת מהדמויות המרכזיות בסידרה **למצוא את הבית: פרשטה** היא בעלת זהות נשית, גלויה או

חבויה. רבות מהן שייכות לעולם המקראי ומבוססות על פרשנויות שמקורן במדרש, המתאפיינות בהפלגה אל מחוזות הדמיון והפנטזמגוריה, או מבית מדרשה הפרטי של האמנית. קבוצה אחת של ציורים מתוך סדרה זו מתמקדת בלילית, הנזכרת במדרש כאשתו הראשונה של אדם. לילית, שנחנה ביכולת לעופף, סרבה לסור למרותה של בעלה. עונשה היה לא רק גירוש מגן העדן, אלא גם אלפי שנות סבל. בתרבות היהודית העממית הפכה לילית לדמות שטנית של מפתה בעלת כוחות הרס דמוניים, המבקשת להזיק לתינוקות.

Finding Home #79 (Fereshteh), Ishq
2006, gouache, gold leaf and digital image
on paper, 56x56 cm

למצוא את הבית #79 (פרשטה), אישק
2006, גואש, עלה זהב והדפסה דיגיטלית
על נייר, 56x56 ס"מ

בעבודתה של בנג'מין **למצוא את הבית (פרשטה) #74** (עמוד 24) מופיע שמה של לילית באותיות עבריות לצד דמותה המכונפת, העוטה טלית ככיסוי ראש ועונדת לצווארה חמסה מתנפנפת, שבמרכזה עין אדומה. קמעויות מוסלמיות קלאסיות מסוג זה, ששימשו גם יהודים בעולם המוסלמי, נחשבו למגינים מפני לילית ולסגולה נגד עין הרע. למרבה הפרדוקס, בציור זה לילית עצמה עונדת קמע המיועד להגן עליה. לשונות האש העולות מגופה מרמזות על עוצמת זעמה, ומהדהדות (לפנינו שוב פרדוקס) את הלהבות העולות באמנות האסלאמית מראשו של הנביא מוחמד. להבות אלה מסמלות את הקשר לאלוהים, כמוהן כהילת הזהב העוטרת את ראשיהם של קדושים נוצרים. מעל ראשה של לילית מתנוססת בועת קומיקס בסגנון רוי ליכטנשטיין, ובה כתוב:

"חיכיתי אלך שנים, אך גחלי הנקמה יוקדות עדיין בלבי!" אמירה זו מתייחסת אולי לציורי האלוהיה שהוא חלק מעונשה של לילית: אחד מילדיה ייהרג כל יום מחדש במשך אלף שנים.

העבודה **למצוא את הבית (פרשטה) #79** (עמוד 11), שגם בה מופיעה דמותה של לילית, נושאת את תת-הכותרת "אישק" (Ishq). לילית נעה כמו שבשבת, ראשה מוטל לאחור ועיניה עצומות למחצה, כאילו היא רוקדת וגוועת בעת ובעונה אחת, בעוד הפצע בצד גופה נוטף דם ומנביט עלים ירוקים. תת-הכותרת "אישק", הממוקמת בתוך המסגרת, מתייחסת ל"סוג של אהבה אלוהית בעל עוצמות מיוחדות". זוהי מילה שבה משתמשת בנג'מין כדי לקשור יחד תמות מסורתיות ומודרניות: "המלחמות של אתמול עדיין מתחוללות כיום, וממחזרות אותן בעיות עצמן... רק כלי הנשק נעשו מתוחכמים יותר ביכולת-ההרס שלהם. משום כך אני מקימה לתחייה בעבודתי את גיבורות העבר, שהופכות ללוחמות עכשוויות הקוראות תיגר על יכולתנו לחוש אהבה, תשוקה, 'אישק'".

דמותה של לילית בעבודה זו נפרשת על פני רקע בצבע צהוב-חול, שעליו מצוירת מפה של המזרח התיכון: מפה צבאית המשרטטת תכניות ומטרות אסטרטגיות, במיוחד כאלה הנוגעות

לעיראק. אפשר לראות שההקשר הוא עכשווי: הפלישה השנייה לעיראק, 2003, יצאה לדרך בגין השקרים ששמעה ארצות הברית ממנהיגיה - שקרים שהפכו את החלום האמריקאי לחלום בלהות אימפריאליסטי. הדמות הפרושה עשויה גם לסמן צלב משובר - סמל המוכר מאז 1871 בשם swastika (צלב הקרס). מוצאה של המילה הוא סנסקריטי: (sva su) משמעו "טוב", asti משמעו "להיות", וההברה ka משמשת מרכיב דקדוקי מעצים; משמעות המילה היא אפוא "רווחה גופנית ונפשית עילאית". מקורו של סמל זה בתרבות ההודית, והוא בן יותר מ-4,500 שנים. הוא נמצא עדיין בשימוש נרחב בדתות הודיות מסוימות, בעיקר כסמל טנטרי הנקשר למושג shakti (מבורך במזל): הפקעתו ושינוי משמעותו של סמל זה בהקשר הנאצי הפכו אותו מסמל חיובי לסמל השלילי הידוע לשמצה.

Improvisation #15
2011, gouache and mixed media
on Mylar and museum board, 43x43 cm

אימפרוביזציה #15
גואש ומדיה מעורבת
על נייר מילר ולוח מוזיאלי, 43x43 ס"מ

עבודה אחרונה זו ניתנת לפירוש בהקשר לביקורת הנרחבת שנמתחה על כניסת החילות האמריקאיים לעיראק ב-2003. אך ארצות הברית היא גם במוצהר המקום שבו מצאה בנג'מין את ביתה, עובדה המקבלת ביטוי ברור בעבודה **למצוא את הבית #9** (1998) (עמוד 13). הדמות המצויירת, העומדת על שטיחון כניסה שצורתו כניצת הלוטוס, שעליו מתנוססת המילה WELCOME, לובשת מכנסי ג'ינס ונועלת נעלי התעמלות, אך גם עוטה סארי. גופה צבוע כולו בכחול, כמעין גרסה כחולה לצוירים מערביים מסורתיים במנעד של גוני אפור (grisaille), והיא עונדת לראשה את הכתר משובץ-האורות של פסל החירות האמריקאי. שש זרועותיה - מספר המאפיין אלים ואלות הינדיים רבים, ובמיוחד את האל שיווה ואת האלה קאלי-דורגה - מעוטרת בסמלים של חוויית ההגירה, ובמיוחד הגירת היהודים לארצות הברית. סמלים אלו כוללים לא רק מזודה, בית קטן זרם אוויר המתערבל כמו סערת טורנדו, אלא גם גיטרה, חנוכייה, ואחד משני לוחות הברית, שעליו מתנוססת המילה "חי". הבית הוא המקום הבטוח שבו אפשר לנטות אוהל, וארצות הברית, יותר מכל מדינה אחרת, אפשר לנטות אוהלים שונים זה מזה; הביטחון שהיא מציעה מקבל ביטוי סמלי באמצעות פסל החירות, המתנוסס בכניסה לנמל ניו יורק.

בשנת 2011 החלה בנג'מין ליצור סידרה בשם "אימפרוביזציות". צבעי הרקע בעבודותיה אלה הם בהירים ומונוכרומטיים יותר מאשר בעבר - אפור וָזָז, ירוק בהיר ותכלת. חלק ממשטחי

הרקע מכוסים בקורים דקיקים של מוטיבים צמחיים, ולעיתים גם בדוגמאות מופשטות אך אורגניות בצבעי אפור, לבן וזהב. הדמויות הממלאות את החלל כוללות עגורים לבנים ושוורים שנדמים לרוחות רפאים, סוסים ודרקונים בעלי ראשי אדם ונוכחות מוצקת יותר, או נערה מרקדת שחצאיתה היא גלי הים. העבודה **אימפרוביזציה #15** (עמוד 12) מציעה חמש גרסאות (כחמשת חומשי תורה, חמשת הפצעים על גופו של ישו וחמשת עמודי התווך של האסלאם) לדמותה של אשה הודית בעלת עור כחול, הלובשת סארי בדוגמת עור נמר ומחזיקה מראה בידה השמאלית.

היא מופיעה לצד צמחייה פראית, ופניה מציצות גם אל תוך המדליון שבמרכז העבודה, שבו נראים אריה משחר לטרף, איילה הפונה הצידה וחרבות רבות.

בששת הצוירים האחרונים בסדרה "אימפרוביזציות" מודגשים במיוחד הדימויים שבשולי הקומפוזיציה, שבהם מוכפלת הדמות הראשית כמו דימוי המשתבר בקליידוסקופ - מרכיב סגנוני המאפיין את הלקסיקון החזותי של עבודותיה האחרונות של בנג'מין. מתקפת הטרור על בית חב"ד במומבאי בשלהי נובמבר 2008, שבה נהרגו הרב הצעיר ואשתו וארבעה אנשים נוספים, הניעה את בנג'מין ליצור את העבודה **פנים: מארג סיפורים של יהודי הודו**. האמנית מעידה שעקב האירוע הזה החלו אמריקאים רבים לתהות על פשרה של קהילה שעל קיומה לא ידעו קודם לכן. היא נשאלה שאלות כגון: "האם היהודים הגיעו להודו בעקבות הקמת בית חב"ד? ואם לא, כיצד נראית ונשמעת האוכלוסייה היהודית המקומית?"

שאלות אלו הן שהניעו את האמנית להציע את מועמדותה למלגת פולברייט (מועמדות שהתקבלה), דבר שאפשר לה לחזור למומבאי בשנת 2013-2012 וליצור סדרת עבודות המורכבות מקולאז'ים של צילומים שצילמה בזמן שראיינה 65 מחברי

הקהילה היהודית במקום, בתוספת ציורי גואש ועיטורי זהב. גם עבודות אלו מצויירות בסגנון של מיניאטורות הודיות ופרסיות, לצד השפעות של פוסטרים מסרטי בוליווד ואמנות הפופ האמריקאית. "הדימויים הללו של פנים יהודיות מקהילת "בני ישראל", והאלמנטים הקישוטיים המצויירים סביבם, נדמים כרוחות רפאים מעֶבְרָי, מילדותי בהודו, כמארג של סיפורים חדשים וישנים. האם אלו הם קלסתרי פנים שמקורם בחלומות וזכרונות? פנים הלקוחות מדרכונים או מתעודות הגירה? או אולי דיוקנאות מאלבומי התמונות של משפחתי? אני מקווה שפנים אלו וסיפוריהם יאפשרו לעולם להתוודע אל קהילת 'בני ישראל' בהודו ולאופייה העל-לאומי", כתבה בנג'מין בהצעה שהגישה למלגת פולברייט.

Finding Home #9
1998, gouache on paper, 40x28 cm

למצוא את הבית #9
1998, גואש על נייר, 40x28 ס"מ

הדיוקנאות שונים כל כך זה מזה. הנה **מעין אברהם (שפורקר)** (עמוד 35), המישירה מבט קדימה, פניה הצעירות והנעימות ממלאות את החלל הממוסגר במסגרת עבה מצופה בעלה-זהב, שעליה משתרג עיטור בצבע אדום-יין. בתחתית הציור, מימין ומשמאל לדימוי המרכזי, הופכים העיטורים לשני פרחים, שניצניהם הם ידיים הנדמות כמבצעות תנועות "מוֹדֶרָה" הלקוחות מן הריקוד ההודי. למעשה הידיים הן ציטוט משוכפל שוב ושוב מן המונה ליזה של ליאונרדו דה וינצ'י, שחיכה המסתורי מזכיר את חיוכה של מעין.

בשונה מכך, בדיוקן הפרופיל של **דניאל אליהו בנימין (גדקר)** (עמוד 33) (שנפטר זמן קצר לאחר שרואין), הראש חבוש הכיפה צף על רקע הילת זהב הדומה להילות הקדושים הביזנטיניים. ההילה צפה בחלל בית הכנסת "סוכת שלמה", בדיוק מעל התיבה. העין נמשכת אל ההיכל שברקע, שלו פרוכת בצבע אדום-יין המעוטרת בזהב, ולפניו תלוי נר התמיד. המילים המזוהבות המסתחררות ברחבי החלל מבטאות את האני מאמין הבסיסי ביהדות: "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד. ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". מוטיבים עדינים מעולם הצומח, שסגנונם אופייני לאוצר העיטורים המופשטים של האמנית, מרקדים מימין לדיוקן לצד ארבע יונים - סמל אוניברסלי של נשמת האדם. (לדברי סבתה של האמנית, זוהי הסיבה לכך שעלינו להשאיר ליונים פירורי לחם על אדן החלון.)

דיוקנה של **עדנה סמואל (אקשיקר)** (עמוד 34) כולל תשע וריאציות על אותה דמות. המספר תשע עשיר במשמעויות סמליות: תשעה ירחי לידה, תשעה דרקונים בתרבות הסינית, תשע קשתות בתרבות המצרית, תשע המוחות ביוון העתיקה, תשעת האבירים בתרבות ימי הביניים באירופה, ותשעת השחקנים בקבוצת פוטבול אמריקאי. מספר זה הוא בעל חשיבות מיוחדת בדת ההינדית, שבה הוא נחשב למספר אלוהי ולסמל השלמות. כל אחת מן הדמויות מותחת את המיתר של קשת עדינה, כמו זו שנושא הנסיך אַרְג'וֹנָה בדימויים שבהם הוא מופיע לצד האל קרישנה, המשמש לו נָכָב. כל אחת מתשע הדמויות לבושה בגרסה עכשווית של הבגדים ההודיים המסורתיים ומכוננת חץ אל תוך הצמחייה העבותה המסוגנת, המהדהדת את העיטורים שמתחת לרגליה. מוטיבים צמחיים נוספים חוזרים שוב בתוך הכוכב שבמרכז הדימוי, באופן המאזכר את האמנות האסלאמית, ובעיקר את האמנות הטורקית מן התקופה העות'מאנית. כמו לצלב המשובר, גם לצורה גיאומטרית זו - משולש אחד הפונה כלפי מעלה ומשולש שני הפונה כלפי מטה - יש היסטוריה ארוכה: היא מסמלת שמים וארץ, גבר ואשה, וכמובן את ה"מגן דוד" הידוע.

עבודותיה של סיונה בנג'מין שואבות אפוא את השראתן מן העולם המורכב שבו נולדה ומן העולמות השונים שבהם היא נעה בחיפושיה אחר בית - "שהבנתי שהוא כל מקום שבו אני נוטה את אוהלי". תובנה זו קיבלה ביטוי מוחשי במיצב האוהל לתערוכה "שטיח הקסמים שלי" (2011) (עמוד 32), ובעבודה גדולה ומורכבת שיצרה האמנית לאחרונה. שמה של עבודה זו, Exodus, מתייחס הן ליציאת מצרים והן להגירה במובנה העכשווי.

גוף העבודות של בנג'מין מייצג אסטרטגיה אמנותית שמטרתה העל שלה היא להשתמש

בנסיבות חייה האישיות כדי להעביר מסר אוניברסלי. בכך היא חותרת למלא תפקיד של אמנית אקטיביסטית, הנוטלת דימויים ממסורות דתיות ותרבותיות שונות ככלים ליצירת שותפות במקום הדרה, מתוך מחוייבות ארוכת-טווח לא רק להתבונן בעולם, אלא גם להפוך אותו למקום טוב יותר.

אורי זרח סולטס מלמד באוניברסיטת ג'ורג'טאון שבווינגטון די.סי. בעבר כיהן כמנהל "המזיאון היהודי הלאומי בני ברית ע"ש קלוצניק". הוא פרסם ספרים רבים, ביניהם: Tradition and Transformation: Three Millennia of Jewish art and Architecture.

שבועות

Finding Home (Fereshteh) #90, #91, #92, Triptych
 2006, gouache on paper, 17x13 cm
 left: **Esther (Hear No Evil)**, center: **Esther (See No Evil)**,
 right: **Esther (Speak No Evil)**

למצוא את הבית #90, #91, #92 (פךשטה), טריפטיכון
 2006, גואש על נייר, 17x13 ס"מ
 ימין: **אסתר (אל תדברי רוע)**, מרכז: **אסתר (אל תראי רוע)**,
 שמאל: **אסתר (אל תשמעי רוע)**

Finding Home (Yogini) #41, #42, #43, Triptych
 2006, gouache on paper, 23x13 cm

למצוא את הבית #41, #42, #43 (יוגיני), טריפטיכון
 2006, גואש על נייר, 23x13 ס"מ

Finding Home #89 (Fereshteh), Vashti
 2006, hand-embellished, giclée print, 25X17 cm

למצוא את הבית #89 (פרשטה), ושתי
 2006, הדפס דיגיטלי מעוטר בעבודת יד, 25x17 ס"מ

Luminosity Animation
 2013, video, 7.40 minutes

אור (הנפשה)
 2013, וידאו 7.40 דקות

Finding Home #80 (Fereshteh), Lilith
2006, giclée print, 96x66 cm

למצוא את הבית #80 (פרשטה), לילית
2006, הדפס דיגיטלי, 96x66 ס"מ

Esther scroll
2010, hand-embellished giclée print, 450X28 cm

מגילת אסתר
2010, הדפס דיגיטלי מעוטרת בעבודת יד, 450x28 ס"מ

Lilith

The female demon Lilith appears in the midrash as the first wife of Adam. She is described as a woman who demanded what we would define, in contemporary terms, as gender equality, and who was punished by being transformed into a demon who seduces men and kills babies. Benjamin endows her 21st-century Lilith with a range of attributes culled from different cultures: a talit, the stigmata (the wounds appearing on the crucifix in Christianity), a snake, a belt of ammunition, a lethal arrow, and more. In Benjamin's works, Lilith's voice is clearly heard; she is identified with statements concerning vengeance, and appears as a savior. Her transformation from a demonic creature into a contemporary woman, who can be both vulnerable and powerful, is deeply fascinating. The hamsa (palm-shaped amulet) she wears underscores this inversion: it is reminiscent of ancient and medieval Jewish amulets in which Lilith is metaphorically imprisoned to prevent her from harming babies. In this contemporary rendition, Lilith appears as an everywoman, at once vulnerable and capable of injuring others.

קמע, מרוקו, 1930 לערך
נאמנות אוסף משפחת גרוס

Amulet, Morocco, ca. 1930
Gross Family Collection

The following amulets represent two traditional types of protective ornaments. The amulet on the right (Persia, early 20th century) was designed to protect babies. It is shaped to resemble a house with a sloped roof, and the demon Lilith appears at its center, chained by the engraved verses. The accompanying inscription reads: "Lilith is shackled so that she cannot harm the baby." The amulet also bears the names of three protective angels: "Sanoi Sansanoi and Semangelot," surrounded by kabbalistic names and words that enhance the amulet's protective power. This depiction of Lilith is extremely rare in comparison to her depiction on other silver amulets from Iran.

This palm-shaped amulet is made of gold and set with a red stone. Three of the fingers are extended forward, while the thumb and pinky are symmetrically aligned and stylized in a manner typical of Marrakesh and its surroundings. The eye-shaped red stone at its center, a talisman for fertility, offers protection against the evil eye. In Siona Benjamin's series, the painting on the right features such a red stone transformed into an actual red eye, which protects the figure of Lilith.

לילית

השדה לילית מוכרת לנו מן המדרש כאשתו הראשונה של אדם, שם היא מתוארת במה שהיינו מגדירים במונחי זמננו כאשה שדרשה שוויון מגדרי, ולכן נענשה והפכה לשדה, מפתה גברים והורגת תינוקות. בנג'מין מעניקה לילית של המאה העשרים ואחת שלל סמלים מזהים מתרבויות שונות: טלית, סטיגמטה (פצעי הצלוב בצורות), נחש, חגורת תחמושת, חץ קטלני ועוד. בעבודותיה מופיעה לילית גם כמי שמשמיעה את קולה; מיוחסות לה אמרות הנסבות על נקמה והיא מוצגת כדמות מושיעה. ההיפוך האישי של לילית - מיצור דמוני לאשה בעולם העכשווי, היכולה להיות פגיעה ומושיעה בו זמנית, הוא מרתק. הקמיע בצורת חמסה שעונדת לילית מדגיש היפוך זה: הוא מאזכר קמיעות יהודיים מן העת העתיקה ומימי הביניים, שבהם נמצאת דמותה של לילית במרכז, מתוך כוונה מטפורית לכלוא אותה בתוך הקמיע על מנת שלא תזיק לתינוקות. כעת, בעולם החדש, לילית היא כאחד האדם - פגיעה ופוגעת.

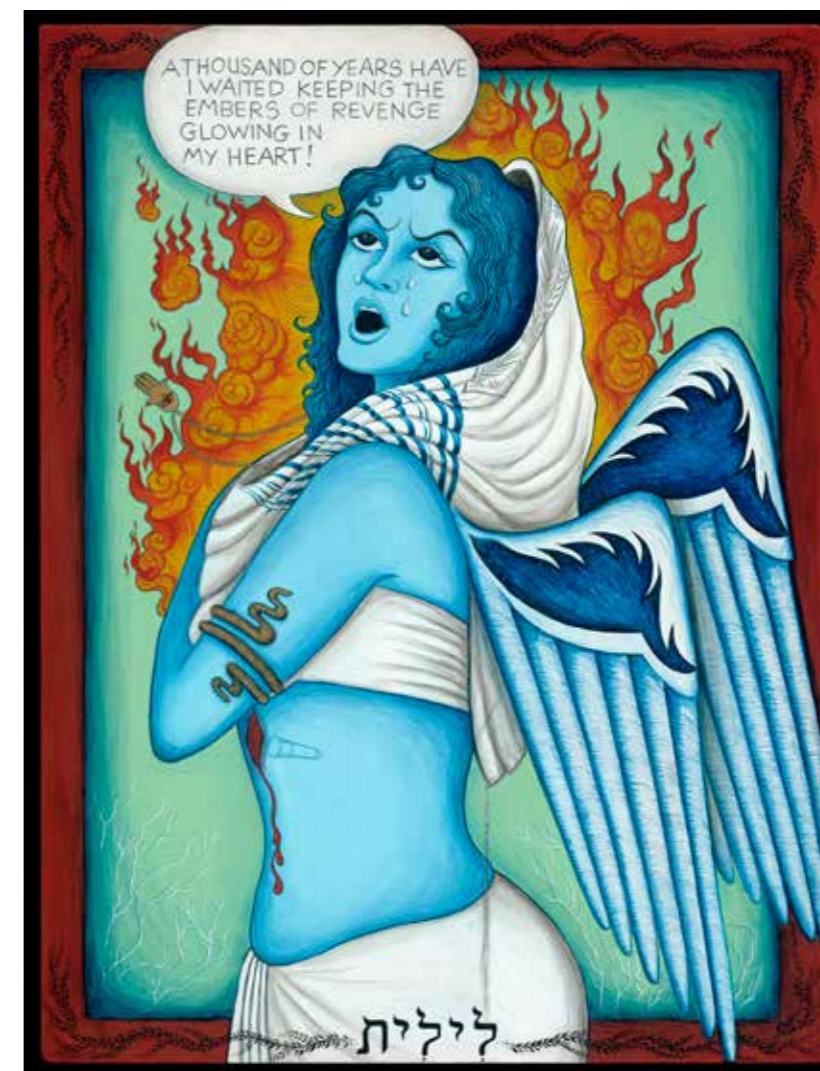
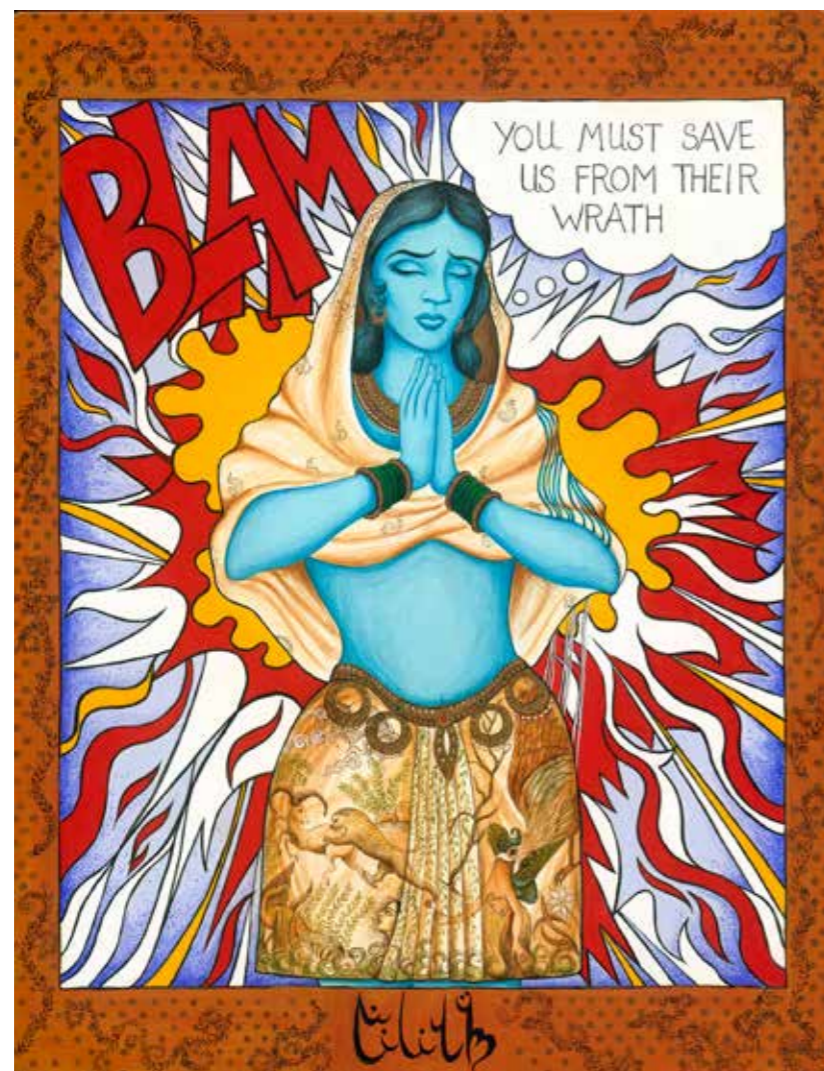

קמע, איראן, ראשית המאה העשרים
נאמנות אוסף משפחת גרוס

Amulet, Iran, early 20th century
Gross Family Collection

להלן דוגמאות לשני סוגי קמיעות עתיקים: מימין נראה תליון קמיע להגנה על תינוקות, מפרס מראשית המאה העשרים. במרכז הקמיע, המעוצב כבית בעל גג משולש, נראית השדה לילית כבולה בפסוקים עם הכיתוב: "לילית אסורה ב[א]זיקים" על מנת שלא תוכל "לצאת" ולהזיק לתינוק. נוסף על כך חרוטים בו שמות המלאכים המגינים מפניה: "סנוי סנסנוי וסמנגלף" ומסביבה צירופי מילים ושמות קבליים, התורמים לכוחו המגן של הקמיע. תיאורה של לילית, בהשוואה לתיאורה בקמיעות כסף אחרים מאיראן, הוא נדיר ביותר.

משמאל חמסה עשויה זהב אשר במרכזה אבן אדומה. שלוש מאצבעותיה של כף היד שלוחות קדימה ואילו בצדדים נראות הזרת והבוהן באופן סימטרי מסוגן - נוסח מקובל במרקש ובסביבותיה. האבן האדומה, שהיא סגולה לפיריון, מעוצבת בצורת עין במרכז החמסה ותפקידה להגן מפני עין הרע. בקמיע שעונדת לילית בצירוף הימני בסדרה של סיונה בנג'מין, הופכת האבן האדומה לצורת עין אדומה אמיתית, המגינה על דמותה של לילית.

Finding Home #75 (Fereshteh), Lilith
2006, giclée print, 76X66 cm

למצוא את הבית #75 (פרשטה), לילית
2006, הדפס דיגיטלי, 76x66 ס"מ

Finding Home #74 (Fereshteh), Lilith
2006, giclée print, 76x61 cm

למצוא את הבית #74 (פרשטה), לילית
2006, הדפס דיגיטלי, 76x61 ס"מ

Sketch for tile floor at the Central Reform Congregation in
St. Louis, Missouri
2015, 57x62 cm

רישום לרצפת האריחים של בית הקהילה הרפורמית המרכזית
סט. לואיס, מיסורי
2015, 57x62 ס"מ

pulpit (tevah). Beyond it, in the background, the Holy Ark (heychal) draws the eye, with its wine red-with-gold curtain (**parokhet**) sporting a six-pointed star and the Eternal Lamp (**NerTamid**) hanging before it. Hebrew words swirl in gold – upside down and rightside up across the space – offering Judaism's central credo: "Hear O Israel: the Lord is our God; the Lord is One. Blessed be the Holy Name..." Delicate vegetal circles in wine-red, their style a familiar part of her repertoire of abstract embellishments, dance to the right of the portrait, together with four dove-like birds – universal symbols of the soul (for whom, according to the artist's grandmother, we must leave breadcrumbs on our windowsills).

The image of **Eddna Samuel (Akshikar)** (page 34) includes nine repetitions of its subject – a number with layers of symbolic significance, from human pregnancy to the nine dragons in Chinese symbolism to the nine bows in Egyptian symbolism; from the nine muses of ancient Greek thought to the nine chivalric heroes of Medieval European thought to the number of players on an American baseball team. That number is particularly revered in Hinduism and considered a complete, perfected and divine number because it represents the end of a cycle in the decimal system – which, together with its written form, originated on the Indian subcontinent perhaps 4,500 years ago. Each Eddna pulls on the string of a graceful bow, as Arjuna might, with Krishna as his charioteer – around the centering form of a six-pointed star. Each is dressed in contemporary versions of traditional Indian clothes, her arrow released into a thicket of stylized vegetation that echoes but is different from both the circle of vegetal and floral forms upon which she stands and, in a manner distinctly recalling Islamic, particularly Ottoman Turkish, style, stylized vegetal forms repeat in yet another pattern within the interior of the six-pointed star at the center: a geometric configuration, like the broken cross, with a long history – it offers heaven and earth, male and female, as a upward triangle interwoven with a downward triangle – that in the modern era has come to occupy a place as a particularly Jewish symbol, commonly referred to as the Star of David.

Siona Benjamin's art is derived from the complex world into which she was born and the varied worlds through which she has moved as she has continued to find home – "which I realized is wherever I pitch my tent" – a realization that she literalized by creating a tent installation for a 2011 exhibition, **My Magic Carpet** (page 32) and explored, most recently, through a large, complex work, called – appropriately enough – "Exodus." All of these works shape an art that has as its ultimate goal to "dip into my own personal specifics and universalize, thus playing the role of an artist/activist" who uses images from diverse religious and cultural traditions as instruments of mutual inclusion, not separation, in a lifelong effort to help improve the world, and not merely observe it.

Ori Z. Soltes teaches at Georgetown University. He is the former Director of the B'nai B'rith Klutznick National Jewish Museum and the author of numerous books, including **Tradition and Transformation: Three Millennia of Jewish Art and Architecture.**

Works

We may understand this last work as connected to the widespread criticism of America's war-torn arrival into Mesopotamia in 2003, but America is emphatically the place where she has found home. Her 1998 "**Finding Home #9**" (page 13) could hardly be clearer. Standing on a lotus blossom-cum-welcome mat, the figure, wearing jeans and sneakers but swathed in a sari,

is painted entirely in blue – a blue version of grisaille – and bears on her head the light-studded crown recognizable as that of the Statue of Liberty. Her six arms – typical of many Hindu gods or goddesses but particularly the God Shiva and the goddess Kali-Durga – bear the attributes of the immigrant and the specifically Jewish immigrant to America. Thus not only a suitcase, a little house, a tornado-like swirl of air, as well as a guitar, but a Hanukah menorah and one decalogue tablet, inscribed with the Hebrew word "life" (**hai**). Home is where one finds a safe place for one's tent – and the United States has most often offered that place where diverse tents may be pitched; its safety symbolized by the Statue rising in New York harbor.

In 2011 Siona Benjamin began a series that she entitled **Improvisations**. Her background palette was deliberately lighter and more monochromatic than before – grey and tan,

light green and deep light blue, sometimes overrun with a delicate web of floral and vegetal motifs, sometimes with abstract yet organic patterns of grey, white and gold leaf. Figures – ghostly white cranes and oxen or more solidly depicted horses or dragons with human heads, or a dancing girl whose skirt is the waves of the sea itself – occupy the space. "**Improvisation #15**" (page 12) offers five renditions (the number of books of the Torah, of wounds in Christ's body, of the Pillars of Islam) of a blue-skinned Indian woman in a tiger-striped sari, a reflecting mirror in her left hand. She alternates with wild flora and fauna, her face repeated as peering into the composition's central circle – in turn dominated by a stalking, crouching lion, a twisting gazelle and multiple swords.

The last half dozen Improvisations further expand their peripheral imagery, presenting kaleidoscope-like multiplications of the primary figure – a stylistic element that leads directly into the visual vocabulary of the artist's most recent series. For the terrorist attack on the Chabad House – a Jewish outreach center established by an Orthodox Jewish group with roots in mid-

Daniel Elijah (Gadkar)
2012-2013, photo-collage, gouache, and acrylic
on Hahnemuhle paper, 89X89 cm
דניאל אליהו בנימין (גדקר)
2012-2013, פוטו-קולאז', גואש וקולאז', גואש ואקריליק
על נייר הדפסה (Hahnemuhle), 89x89 ס"מ

eighteenth century Eastern European mysticism – in Mumbai in late November, 2008, in which the young rabbi and his wife were among six people who perished, inspired Siona Benjamin to create **Faces: Weaving Indian Jewish Narratives**.

The artist observed that the news reports caused many Americans to wonder about a community that they had not known existed. They asked: "Did Jews first inhabit India with the establishment of Chabad House? If not, then what did the local Jewish population look and sound like?"

This led the artist to seek the Fulbright fellowship that brought her back to Mumbai to create a body of work, in 2012-13, that combined photograph-collages with photos taken while interviewing 65 members of the Jewish community. She embellished these with gouache and 22-karat gold leaf to paint her subjects' stories – once again emulating the painting styles of Indian and Persian miniatures on the one hand and Bollywood posters and American Pop art on the other." Visualizing the Bene Israel Jewish faces and the painted ornamentation around them, they could be the ghost images from my past, my childhood in Jewish India, weaving new and old stories. Are these faces from dreams and memories or are they just other faces on passports or immigration cards or perhaps from my family's photo albums? It is with these faces and their stories that the rest of the world, I hope, will come to know the Bene Israel Jews in a very transnational India," Siona Benjamin noted in her Fulbright proposal.

They are so varied! There is **Maayan Abraham (Shapurkar)** (page 35) who stares straight out, her young, gentle face filling the space surrounded by a thick, mottled gold-leaf "frame" across parts of which a wine-red pattern weaves itself. To the lower left and right of the central image, the pattern takes the form of a pair of flowers, the blossoms on which hands assume the mudras of Indian dance, but may also be recognized as repetitions of the hands of Leonardo's **Mona Lisa**, with whom Maayan also shares an enigmatic smile.

Differently, the profile portrait face of **Daniel Elijah Benjamin (Gadkar)** (page 33) (who died shortly after he was interviewed) floats, skullcap (**kippah**) on his head, in a circle of gold leaf, like a Byzantine halo, that in turn floats within the Succath Shelomo synagogue interior, just above the

My Magic Carpet
2011
mixed media installation, 335 cm in diameter
שטיח הקסמים שלי
2011
מיצב, מדיה מעורבת, 335 ס"מ קוטר

Her lavish use of gold leaf in some works resonates from the world of medieval Christian painting, and from the illuminated manuscript traditions within Christian and Jewish Europe. She is inspired by Bollywood posters – and the Amar Chitra Katha comic books familiar to her from

her Bombay years – and also by the poster-sized comic book moments re-visioned by American Pop artist Roy Lichtenstein.

Finding and yet simultaneously always searching for home is expressed in her **"Finding Home #57** (page 10): Passport Photo," in which the artist's passport identity page, including her gender, hair color, and father's name and photo, is framed within an archway shaped as a stylized house. This image serves as a backdrop for her profiled figure (with sky-blue skin), which steps forward in a rich blue-patterned garment and a bright red scarf soaring upward as if blown by a sudden gust of wind, its pigment echoed by her skullcap and pantaloons. The tawny monochrome framing, filled with floral elements and a crouching female figure, (perhaps the artist herself oncemore), poised like a cat, hiding in the branches of a tree, might be, is in turn framed by a darker

monochrome frame overrun with Hebrew letters (including those that spell out the words of Judaism's most basic credo: "Hear O Israel, The Lord Our God, the Lord is One...")

Each of the primary figures in Finding Home: Fereshteh – meaning "angels" in Urdu – is overtly or covertly female. They are often drawn from the Bible – either by way of rabbinic interpretive midrash, with its often phantasmagorical flights of fancy, or by way of her own midrash – or by both. A particular branch of the group focuses on Lilith, the midrash-based first wife of Adam, who was able to fly and was unwilling to be ground beneath her husband's dominating heel – for which she was not only exiled from the Garden, but subject to millennia of cruelty. She also came to be viewed, in popular Jewish legend, as a seductress and as a destroyer (particularly of babies).

The artist's 2005 **Finding Home #74 (Fereshteh)** (page 24) offers Lilith's name in Hebrew and her winged figure with a Jewish prayer shawl as a kerchief and a hamseh with a red eye in its palm dangling furiously away from her neck. Such a classic Muslim amulet, frequently used also among Jews within the Muslim world, is the sort of instrument that one might wear around

Maayan Abraham (Shapurkar)
2012-2013, photo-collage, gouache, and acrylic
on Hahnemuhle paper, 89x89 cm

מעין אברהם (שפורקר)
2012-2013, פוטו-קולאז', גואש ואקריליק
על נייר הדפסה (Hahnemuhle), 89x89 ס"מ

one's neck for protection from Lilith and to ward off the Evil Eye. But this Lilith, paradoxically, wears a protective amulet. Waves of flame rise up from her – suggesting the heat of her furious anger and also, (again paradoxically), recalling the sort of flames that, in Islamic art, often rise from the head of the Prophet Muhammad to signify his connection to divinity, just as round plates of gold behind the heads of Christian saints signify that connection for them. And she bellows, in a cartoon-style bubble that emulates Roy Lichtenstein's signature Pop style: "a thousand years have I waited, keeping the embers of revenge glowing in my heart!" – alluding perhaps to a divinely administered punishment that would see one of her children destroyed every day for a thousand years.

A second 2005 Lilith – **Finding Home (Fereshteh) #79** (page 11) – is subtitled "Ishq". She leaps, like a pinwheel, her head thrown back and her eyes nearly closed, as if dancing and dying simultaneously – the wound in her side both dripping blood and sprouting foliage – her pretend-Urdu-formed name inscribed along the bottom of the image. But the title, "Ishq" is placed within the frame itself, in devanagari. Ishq refers to "divine/particularly powerful love." It's a word that Siona Benjamin uses to connect traditional to modern issues. "Yesterday's wars are still fought today, recycling the same problems... the weapons of war have become more advanced in their ferocity. Therefore these heroines of yesteryear are resurrected in my work and have become warriors of today, questioning our measure for love, for passion, for **Ishq**."

This particular Lilith is splayed across a sand-colored backdrop on which a map of the Middle East is drawn: a military map with strategic plans and objectives – specifically regarding Iraq. We can discern the contemporary context: the second intrusion into Iraq, in 2003, begat by lies to the American people from its highest leaders in a profound transformation of the American dream into an imperialist nightmare. The splayed form may also be recognized as that of a broken cross – what has been known since 1871, in English, as a swastika. The word is Sanskrit: sva (su) means "good," asti means "to be," and ka is an intensifier – so it means "extreme well-being." The symbol may be traced back, in India, more than 4500 years. It remains widely used in some Indian religions, mainly as a tantric symbol that evokes "shakti": auspiciousness. The notorious appropriation and transformation of this symbol by the Nazis turned positive to negative.

Eddna Samuel (Akshikar)
2012-2013, photo-collage, gouache, and acrylic on
Hahnemuhle paper, 89x89 cm

עדנה סמואל (אקשיקר)
2012-2013, פוטו-קולאז', גואש ואקריליק
על נייר הדפסה (Hahnemuhle), 89x89 ס"מ

"Home is Where I Pitch My Tent": The Art of Siona Benjamin

Ori Z. Soltes

Siona Benjamin's world is transcultural and transnational. She grew up as a Jew in India, in Mumbai (Bombay), a region dominated by Hinduism and Islam – each with its own artistic sensibilities and conflicts – and attended Catholic and Zoroastrian schools. She was also a girl in a culture still finding its way toward healthy treatment of women. She came to the American Midwest and then ultimately to New Jersey, locales very different from each other and both parts of an America with its own still-unanswered questions regarding religion, ethnicity, gender and race.

Her art is multiply-sourced and -shaped. It falls into – and tumbles out of – the tradition of Indian and Pakistani miniature painting art, particularly that sponsored by the Mughals (1526-1857), but also reflecting the Persian miniature tradition that fed into Mughal art as well as the larger contours of Islamic art. She engages the question of how Jewish art should be defined: through subject, style, symbol? through the art itself or through the identity of the artist? She explores feminist issues of recognition and blindness within the male-dominated societies in which she has lived – as well as the Western-hegemonic feminist movements within those societies.

Especially in the extended series, begun in the late 1990s and entitled **Finding Home (Fereshteh)**, her figures have blue flesh. She applies a skin color most frequently associated with a male – the Hindu god, Krishna – to female figures, forcing the viewer to stop and rethink whatever (s)he thought (s)he knew about that association. Moreover, "often I look down at my skin and it has turned blue. It tends to do that when I face certain situations of people stereotyping and categorizing other people who are unlike themselves." So the color in part responds to – even feminist – Western preconceptions regarding women from elsewhere across the globe; and each figure is also a kind of self-portrait, translating the personal into the universal.

Siona Benjamin

Siona Benjamin's paintings present the viewer with a rich and complex code composed of symbols of allusions from the artist's multicultural and multinational world. Benjamin strips the heroines of the Bible and midrash from all traces of sentimentality, presenting us with hybrid figures that are also matriarchal fortune-tellers. Esther, Vashti, and Lilith are armed with messages pertaining both to our anxieties and to the immediate dangers that attend us.

The rich and bold mosaic of styles featured in this exhibition has its roots in Benjamin's childhood in India, where she was raised as a member of the Jewish Bene Israel community. It also draws inspiration from her daily encounters with the religious and cultural practices of Bombay's Hindu, Muslim, and Christian populations in the 1960s and 1970s. The style of her works alludes to the monochromatic colors and body postures typical of 17th and 18th-century Indo-Persian manuscripts. The color blue, which is identified with the Hindu god Krishna, is appropriated and endowed with new meaning as Benjamin uses it to represent the female figures in her works, as well as her own image. She associates this color with a sense of discontent related her quest for identity, and with an experience of constant estrangement that is felt even at home. The color gold, which appears on Vashti's wings, is related to the palette of medieval Christian art. The positioning of the figures also calls to mind Bollywood film posters, while the text bubbles in the paintings of Lilith are reminiscent of pop art. Benjamin charges these stylistic influences with contemporary Jewish content, which engages with the world of midrash.

Additional paintings, as well as the animation film, feature female figures whose lives are in danger. The artist arms each figure with a "life buoy" of sorts: words from the Shema Yisrael prayer or a visual allusion to a "yogini" - an imaginary yoga practitioner endowed with supernatural powers, who achieves spiritual transcendence through extreme suffering.

Exhibition Curator: **Shira Friedman**

Foreword

The solo exhibition which features the artwork of Siona Benjamin opened at Neve Schechter in December 2016, in conjunction with the celebration of the Hanukkah holiday. This exhibition centers on biblical women, including Esther, Vashti, and the demon Lilith, and its timing is no coincidence. It is related to a traditional celebration that took place in North-African Jewish communities on the first day of the Hebrew month of Tevet, known in Arabic as Id al-Banat, or Holiday of the Girls. This festivity commemorated the traditional story of Judith's role in the Maccabees' triumph over the Greeks, even though modern scholarship ascribes this story to an earlier period.

We continue to celebrate the importance of Jewish women, turning the spotlight on Siona Benjamin - an Indian-American Jew whose interests include the study of Jewish women in contemporary culture. Her paintings may be likened to a kaleidoscope rich with forms, symbols, ethos, and mythologies. Just as every rotation of the kaleidoscope creates a new form, so every gaze at Siona Benjamin's work reveals new colorful and fascinating worlds, while critically examining difficult issues.

This is the first exhibition of works by an international artist to be presented at Neve Schechter. We view this new step as a reflection of our aspiration to present Israeli and international artworks concerned with questions of Jewish and Israeli identity, which goes hand in hand with Siona Benjamin's attempt to understand and interpret diverse Jewish identities.

I would like to thank curator Shira Friedman, for researching and planning this highly original exhibition, as part of a series of exhibitions that participate in shaping the identity of Neve Schechter.

Yonit Kolb-Reznitzki - CEO, Neve Schechter

Siona Benjamin

Kislev exhibit

NEVE SCHECHTER | CONTEMPORARY
JEWISH CULTURE
AND ART

Midreshet Schechter

נווה שכטר

רחוב שלוש 42, פינת רחוב אילת, תל אביב- יפו
טלפון: 03-5170358 • דוא"ל: office@neve.org.il
www.neve-schechter.org.il • חפשו אותנו ב-f

English cover - Finding Home (Yogini) #42, Triptych, 2006, gouache on paper